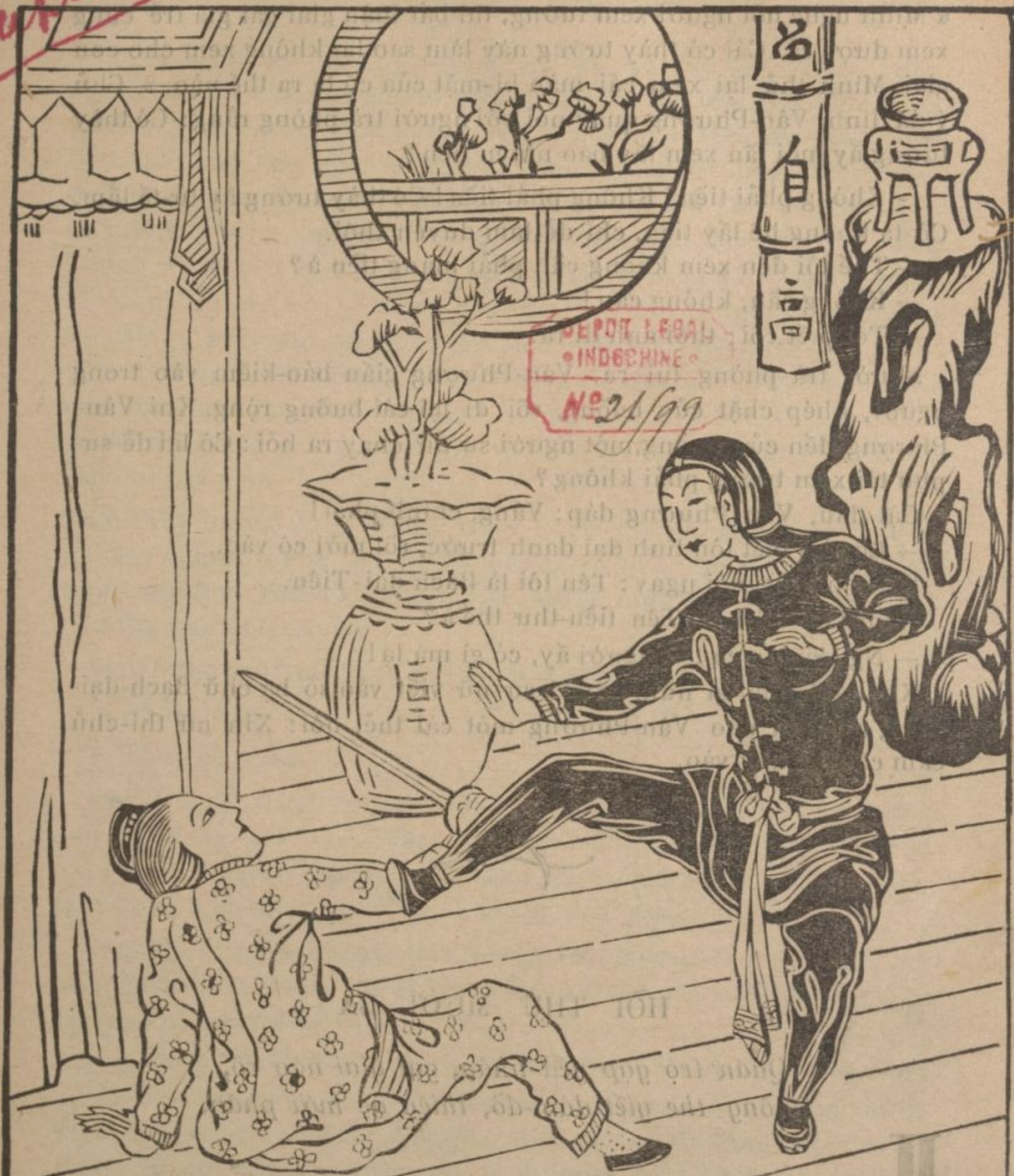

THIẾU - LÂM NỮ - HIỆP

(Võ-thuật kỳ - tình tiểu-thuyết)

Đuẩn cá nhân

Tuyệt áp sư chi

Éditions Minh-Phương, 13, Rue du Coton, Hanoi

QUYỀN THỨ BẢY — 2 XU

8° 2229

Nghe xong, Vân-Phượng tròng lòng nghi-hoặc, nghĩ thầm: « Minh nghe nói người xem tướng, thì bất luận giai gái già trẻ cũng xem được cả. Cái cô thầy tướng này làm sao lại không xem cho con giai. Minh thử lại xem cái màn bí-mật của cô ta ra thế nào. » Chủ ý đã định, Vân-Phượng quay nói với người trà-phòng rằng: Cô thầy tướng ấy mỗi lần xem lấy bao nhiêu tiền?

-- Không phải tiền! Không phải tiền! Cô thầy tướng ấy tử-tế lắm. Cô ta không hề lấy tiền, chỉ để làm duyên thôi.

— Thế tôi đến xem không cần phải mang tiền à?

— Không cần, không cần!

— Tôi biết rồi; thôi anh đi ra.

Người trà-phòng lui ra, Vân-Phượng giấu bảo-kiếm vào trong người, khép chặt cửa buồng, rồi đi lại cái buồng rộng. Khi Vân-Phượng đến cửa buồng, một người sư nữ chạy ra hỏi: Cô lại để sư-phụ tôi xem tướng phải không?

Gật đầu, Vân-Phượng đáp: Vâng, chính phải!

— Cô cho biết tôn tính đại danh trước, rồi mời cô vào.

Vân-Phượng nói ngay: Tên tôi là Bạch-đại-Tiên.

Người sư-nữ hỏi: Tên tiểu-thư thế à?

— Người nào có tên người ấy, có gì mà lạ!

Không đáp lại gì nữa, người sư-nữ viết vào sổ ba chữ Bạch-đại-Tiên, rồi đưa cho Vân-Phượng một cái thẻ, nói: Xin nữ thi-chủ cầm cái thẻ này vào.

HỒI THỨ MUỐI BA

*Quán trọ gặp yêu-nhân, gái giai nào rõ,
Buồng the giết dâm-đồ, thiện ác mới phân.*

LĂNG - vân-Phượng cầm thẻ đi vào, thấy trong buồng bày một cái sập bát-tiên. Trên sập một cô thầy tướng chừng 18, 19 tuổi, trông ra vẻ bảnh-bao lắm. Hai bên toàn thị đàn-bà, con gái đến để xem tướng. Các bà ngồi bên đông, các cô ngồi bên tây. Người nào người ấy ngồi im lặng để nghe một vị sư nữ đứng bên cạnh cô thầy tướng

để xướng tên. Hễ gọi đến tên ai thì người ấy đứng dậy đi lại để xem.

Lúc xem thì cô thầy lấy thước đo tay, và lấy tay sờ lên lưng người đàn bà hay con gái đó, rồi miệng rì-rầm một hồi như tiếng ma tiếng quỷ. Xong rồi đoán huyền thiên, nào việc quá-khứ, nào sự vị-lai. Lấy làm nghi hoặc, Vân-Phượng nghĩ bụng: Mình xem cô thầy tướng này có điều quái lạ lắm. Tiếng nói từ từ tựa giọng con giai, chứ không phải là tiếng con gái, mà đến cách cử-chỉ cũng không có vẻ yếu-diệu khuê-trang; nó tất là môn đồ « Bạch-tước » chi đây! Nhưng cần gì, mình hãy thử xem để nghe giọng lưỡi nó ra sao. Đang suy nghĩ, thì nghe gọi đến tên; Vân-Phượng liền đứng dậy đi lại ngồi vào cái ghế bành bên cạnh sập, nói: Cô xem tôi thì xin đừng mó vào mình tôi như những người khác, cô cứ trông ngoài mặt, mũi, chân, tay, xem vận-mệnh thế nào rồi xin cứ nói thẳng ngay cho.

Cô thầy tướng đáp: Được, được. Tiểu-thư đã không thích cho mó vào người, thì cứ xem bộ-diện ngoài cũng có thể được. Rồi quay nhìn mặt hoa Vân-Phượng ngắm nghía một hồi, hỏi: Năm nay tiểu-thư bao nhiêu tuổi?

Vân-Phượng đáp: Năm nay tôi mười bảy tuổi.

— Đã ở riêng chưa?

— Thừa cô chưa.

Khe khẽ gật đầu, cô thầy tướng nói: Tôi nói thế này, xin tiểu-thư đừng lấy làm lạ. Cứ theo vận-mệnh thì tiểu-thư mắc hạn sao « Lưu-dãng » ba năm. Nếu đi giang-hồ đây đó tránh ần mấy năm, qua được hạn sao « Lưu-dãng » ấy, thì đến vận tốt lắm!

Vân-Phượng cười nhạt, nói: Nếu phạm vào sao « Lưu-dãng », mà có thể tránh ần được, thì đi tránh ần chỗ nào mà chẳng được; hà tất phải nay đây mai đó?

— Tiểu-thư biết một chữ không biết hai. Tất phải nay đây mai đó thì mới tránh được, thí dụ: sao « Lưu-dãng » ở phương đông, thì mình phải tránh sang ở phương tây; sao « Lưu-dãng » ở phương nam, thì mình phải tránh sang ở phương bắc. Như thế đôi bên không gặp nhau, làm hại thế nào được, cho nên tôi mới khuyên tiểu-thư như thế đó!

Vân-Phượng nói: Phải tránh ần lâu như thế, thì đi thế nào cho được?

— Không ngại, cứ đi theo bọn tôi là được rồi!

— Theo cô thì có cái gì hay?

— Hay lắm chứ. Vì tôi biết vận độ chuyển di của sao « Lưu-đăng », hễ sao ấy ở phương này thì đưa tiểu-thư đi phương khác. Tiểu-thư đã hiểu chưa?

Vân-Phượng cười, nói: Hay, hay lắm! Thế bao giờ thì tôi đi theo cô?

— Cái đó tùy tiểu-thư. Nhưng sáng mai chúng tôi sẽ đi nơi khác. Nếu tiểu-thư muốn đi theo chúng tôi, thì phải về ngay nói cho ông bà biết.

— Chẳng giấu gì cô, hiện bây giờ cha mẹ tôi đương ở An-vi xa lắm, về nói ngay thế nào được!

— Nếu vậy thì sáng mai tiểu-thư cứ đi luôn với chúng tôi, rồi viết thư gửi về nhà nói cho ông bà biết sự thể là tiện hơn cả.

— Vâng, như thế phải lắm! Buồng trọ của tôi ở trước mặt đây; sáng mai lúc nào đi thì xin cho bảo tôi một tiếng.

Nói xong, Vân-Phượng đứng dậy, cô thầy tướng đưa mắt nhìn theo ra tận cửa.

Về buồng trọ, Vân-Phượng nghĩ thầm: Không ngờ quả nhiên đúng như ý-tưởng của mình. Lâu nay vẫn nghe nói trong đám giang-hồ có một bọn bất-lương, chuyên môn đi lừa gái bòn của. Mấy khi được bọn chúng lọt tới tay mình; vậy thì thuận tiện đây mình sẽ đưa chúng về nơi địa-ngục. Nghĩ thế rồi cứ lẳng-lặng im như không.

Hết canh một, tay cầm bảo-kiếm, Vân-Phượng nhẹ nhàng ở trong buồng lén ra. Thấy gian phòng rộng tối um, không có đèn lửa gì cả, Vân-Phượng nghĩ: Quân giặc không ở nhà hử! Đang lúc nghi-hoặc, thì chợt nghe thấy ở trong nhà khách trước mặt có tiếng người nói: Hôm nay Bạch-tiên-cô ngủ ở trong phủ bà tôi, nên cho tôi lại bảo ông biết, ông không phải đợi cửa.

Giấu luôn bảo-kiếm vào trong người, Vân-Phượng chạy ra xem, thì thấy một người ra dáng đầy-tớ, tay cầm đèn lồng, đương đứng nói với người chủ-hiệu. Lui vào sân trong, Vân-Phượng phi thân lên mái nhà, nép xuống đó đợi một lúc. Khi người cầm đèn lồng ấy đi ra, nàng theo luôn sau thẳng tới thành.

Đến một phố nhỏ, người cầm đèn lồng đi vào nhà số một đầu phố. Vân-Phượng liền phi thân lên mái đại-sảnh nhà ấy, nhòm xuống, thấy trong sảnh bày một tiệc rượu, nhưng chưa ai ngồi cả.

Được một lát, nghe tiếng cười khanh-khách, rồi thấy một bọn đàn bà con gái theo cô thầy tướng từ nhà trong, đi ra cùng nhau ngồi vào tiệc. Một người thiếu-phụ ngoài hai mươi tuổi, trông vẻ lẳng-lơ, cầm cái hồ rượu bằng bạc giơ cao lên trước mặt cô thầy tướng, rót một chén đầy, nói: Chả mấy khi được tiên-cô chiêu cố, xin mời tiên-cô uống trước ba chén.

Cô thầy tướng không chối-từ, uống luôn ba chén. Người ấy mời cô thầy-tướng uống xong, lại người khác đến mời uống. Cứ lần lượt như thế cho hết tất cả mọi người. Duy chỉ có một người con gái mặc quần áo màu bạc ngồi ở cuối bàn, là im lặng không cử động gì. Người thiếu-phụ quay nói với người con gái ấy rằng: Ái-cô, mấy khi được ngày vui như hôm nay, mà cô cứ ngồi im như tượng gỗ, thế có phải làm kém phần hứng thú đi không? Người con gái gượng cười, nói: Bác không biết. Trong bụng tôi bây giờ không có hứng thú gì cả. Cha tôi đi vắng đã mấy tháng nay chưa về, lòng tôi canh cánh, còn vui gì mà uống rượu.

— Ông đi ra ngoài buôn bán cũng đã nhiều, chứ có phải một lần này đâu. Vả chẳng ông đã có tuổi lại vốn người lịch-lâm, ngại gì, cô-nương quá lo hộ ông như thế, chả vô-vị lắm thay! Tôi xin mời cô-nương một chén. Nói đoạn, cầm hồ rượu rót vào chén của người con gái thật đầy, rồi đưa lên ngang mặt. Người con gái từ-chối không được, đành phải uống. Cô thầy-tướng cũng lại mời ba chén; người con gái kia chối-từ không chịu uống. Một người thiếu-phụ mặc áo hồng vội nói: Đây là Tiên-cô kính tặng cô-nương, mà cô-nương lại chê không uống ư? Chối-từ mãi không tiện, người con gái kia đành phải miễn-cưỡng uống cả ba chén. Uống xong, mặt đỏ như gấc. Mấy người nữa lại đến mời uống, nhưng người con gái kia nhất định chối-từ không uống nữa.

Một lúc sau tiệc tan, người thiếu-phụ mặc áo hồng quay nói với người con gái kia rằng: Hôm nay Tiên-cô cùng ngủ trên gác với cô-nương đấy!

Khẽ lắc đầu, người con gái kia nói: Chỗ tôi nằm không được sạch sẽ, không giám đề dầy bần ngài, xin mời ngài lại nghỉ ở thư-viện.

Mấy khi được Tiên-cô vui vẻ cùng cô-nương. Người xưa có nói: « Bè bạn tốt gác chân nhau cùng ngủ. » Vậy có hại gì!

Người con gái kia đương định nói nữa, thì có 4 người thiếu-phụ tiến lại, hai người đỡ cô thầy tướng, hai người đỡ người con gái

đưa vào nhà trong. Vân-Phượng cũng lên theo luôn vào, thấy bọn ấy đưa hai người kia lên một cái gác. Người thiếu-phụ mặc áo hồng đưa mắt liếc cô thầy tướng và nhách mép cười, rồi cùng với 3 người thiếu-phụ kia đi xuống.

Đóng cửa phòng lại, người con gái quay hỏi cô thầy tướng: Thưa cô, cô ngồi chơi hay là đi ngủ ngay?

Cô thầy tướng cười, nói: Hôm nay uống nhiều rượu, mệt lắm, phải đi ngủ sớm.

Khoan-thai, người con gái cởi áo, tắt đèn rồi vào trong màn.

... Bỗng nhiên, người con gái kêu thét lên một cách sợ hãi, kinh-ngạc: Mày... mày... mày là đứa nào, dám cả gan lại... Vân-Phượng liền phi thân xuống ngay. Đập toang cửa mở ra, tiến thẳng tới trước giường. Vì khinh thường không đề phòng, bị cô thầy tướng phi chân đá trúng trên đầu gối, Vân-Phượng vội né người đi. Nhanh như chớp, cô thầy tướng đá luôn một chân nữa trúng vào tay kiếm của Vân-Phượng. « Xoảng » một tiếng, thanh kiếm rơi xuống ván gác. Vân-Phượng dùng luôn thể « Ngọc-long thăm-trảo » để bắt gót chân địch nhân sò ngã xuống ván gác. Ngờ đâu cô thầy tướng gỡ thoát được lại khiến ngay thể « Lại-ưng quạc-tước » khoèo luôn lấy thanh kiếm của Vân-Phượng đánh rơi cầm vào tay, thuận thể nhắm bụng dưới Vân-Phượng đâm một kiếm. Vân-Phượng vội dùng thể « Khôi-tinh dịch-dầu », giơ chân phải đá trúng vào cổ tay cô thầy tướng. Hay đâu cô thầy tướng rất là lợi-hại; tuy Vân-Phượng đá trúng y vào cổ tay mà cũng không cướp lại được kiếm. Cô thầy tướng thu tay lại, thành thể « Tràng-hồng xuất-hải », định đâm vào dưới cạnh sườn tay trái Vân-Phượng. Vân-Phượng chuyển mình nhanh như cắt đưa tay phải ra đỡ lấy kiếm, đồng thời co chân chái lại dơ chân phải đá phóng một cái vào bụng dưới cô thầy tướng kêu « ải » một tiếng rồi ngã quay ra co cả người lại, không động cựa gì được nữa.

Thể đánh của Vân-Phượng vừa dùng đó không phải là thể tầm thường, tên gọi là « Cung-môn lưu-ấn »; bao giờ có nguy-cấp quá mới dùng, vì đã dùng đến thể ấy thì địch-nhân không thể toàn tính mệnh được. Thể « cung-môn lưu-ấn » này, chỉ có thể « thiên-vương thác-tháp », nếu dùng tay phải, thì theo ngay chiều chân bên kia mà đổi thành thể « phản-lạp-cung » thì có thể chặn được chân phải của người dùng thể « cung-môn lưu-ấn », rồi khiến tay trái phá đi. Nếu ai chỉ dùng được một chân thì không thể đánh thể

« phản-lập-cung » được. Mà người dùng thể « cung-môn lưu-ấn ». cũng phải liệu định phương đối phó, dùng có dùng cả hai tay. Như một tay giơ ra, thì không tiện dùng nữa. Nhưng đây Vân-Phượng gặp lúc tính-mệnh nguy cấp, không nghĩ đến địch-nhân biết dùng hay không biết hai tay để phá, vì cô thấy tướng giả này không hiểu thể phá, nên bị hại.

Luyện thể « cung-môn lưu-ấn » này thì phần nhiều là những con gái trong phái Thiếu-lâm ; vì con gái chân hay đi giày mũi nhọn gài sắt ở trong. Nếu con trai mà dùng cách đó, thì dễ trông thấy lắm. Trước kia, trong phái Vũ-dăng có Lưu-thiết-Chỉ có công-phu luyện môn đó ; y không dùng chân gài đinh nhọn, mà chỉ dùng ngón tay, khi đối phó với địch-nhân thì cũng na ná như môn của phái Thiếu-lâm. Y gọi tên là « Bút-tảo thiên-quân », cũng là thể « cung-môn lưu-ấn » của phái Thiếu-lâm biến hóa ra mà thôi. Dem so sánh cùng nhau thì thể « Bút-tảo thiên-quân » cũng lợi-hại như thể « cung-môn lưu-ấn ». Nhưng tiếc thay ! Lưu-thiết-Chỉ không có thu một người đồ-đệ nào, nên sau khi ông mất đi rồi, môn võ « Bút-thảo thiên-quân » thành ra thất truyền.

Nhắc lại khi Lăng-vân-Phượng dùng thể « Cung-môn lưu-ấn » đánh ngã cô thầy tướng giả rồi, liền gọi người con gái và thắp đèn lên. Dưới bóng đèn sáng, Vân-Phượng thấy rõ cô thầy tướng nằm ở dưới đất là một người con trai, còn người con gái thì ngồi khóc nức nở ở trên giường.

Nguyên nhà này là họ Phạm, chủ nhà tên gọi Vi-Hiền, xưa nay vẫn đi buôn bán ở ngoài bể. Vợ Phạm-vi-Hiền là Trần-thị, về làm rầu nhà họ Phạm được hơn mười năm thì mất, không có con trai, chỉ để lại một người con gái, tên gọi Ái-châu. Ái-châu, đáng người sinh đẹp, tư-chất thông-minh, nên Phạm-vi-Hiền yêu quý như hòn ngọc trên tay. Năm nàng lên 7 tuổi, Phạm-vi-Hiền mời một ông đồ về nhà, dạy nàng học. Nhờ có tư-chất thông-minh nên bài nào cũng vậy, thầy chỉ dạy một lần là nàng thuộc ngay được. Đến năm 13, 14 tuổi, Ái-châu chẳng những chữ nghĩa tinh-thông, mà công việc trong nhà một tay nàng cáng đáng hết cả. Được con gái đảm-đang như thế, Phạm-vi-Hiền yên lòng lại đi ra ngoài buôn bán như trước. Mỗi lần đi, Phạm-vi-Hiền dùng 13 chiếc thuyền bể rất to và mang đi có tới 4, 5 vạn. Gia-tư nhà Phạm-vi-Hiền tính tất cả có chừng bảy tám mươi vạn. Ông ở huyện Tức-mặc chỉ có một mình, không có ai là người thân-thích, họ-hàng gì cả Tuổi đã 4, 50,

cửa nhà giàu có, nhưng hiềm nỗi chưa người kế-tự, nên Phạm-vi-Hiền cũng có nghĩ đến việc lấy vợ lẽ; nhưng sợ khêu mối thương tâm cho con gái, nên ông vẫn lần-lữa chưa muốn dấn động đến việc đó.

Có một lần, Phạm-vi-Hiền ra bể lấy hàng-hóa ở gần bãi Ngũ-diều. Một ông đường bể quen cũ đã lâu không gặp, đến thuyền chơi. Phạm-vi-Hiền bày tiệc thết đãi, rượu chè vui vẻ hai ba ngày. Thấy nói vợ Phạm-thị-Hiền đã qua đời, người bạn khuyên Vi-Hiền tục-huyền. Vi-Hiền nói: Việc đó có hai chỗ khó; một là khó tìm được người tử-tế đảm-đang, hai là sợ làm cho con gái động mối thương tâm.

— Ông cứ yên lòng, hai vấn đề ấy không khó gì, chỉ tại ông nghĩ chưa ra. Ở ngoài con gái nhiều lắm, mà ông là người giàu có, lo gì chả tìm được mấy người hầu thiếp tử-tế, còn về phần cháu thì rất dễ. Ý ông đã định việc gì thì khi nào cháu giám ngăn trở. Vả chẳng cháu còn thơ dại, ông sẽ lấy nhời ngọt mà bảo ban, nhẽ nào vì ghen mà bỏ bữa cơm không ăn nữa? Cứ cố chấp như thế, thì là người vụng suy quá. Nếu ông quả không cần gì xấu tốt, tôi xin chọn hộ ông mấy người hầu-thiếp. Những người đó là bà cháu mua làm tỳ-nữ. Tôi với ông là chỗ bạn thân, nên không khuyên ông đến những chỗ chơi bời. Về nhan sắc thì 4 người con gái này, tuy không được mười phần xinh đẹp lắm, nhưng đều là gái tân cả. Ông bằng lòng, tôi xin đưa tặng cả. Ý ông thế nào?

Phạm-vi-Hiền vội nói: Như thế chả hóa ra sẽ mất cái thú của lão-huynh, tiểu-đệ thực không giám.

Cười kha kha, người bạn nói: Người ta cho ngô-huynh là người nghĩa-khí, quả thực không sai. Tôi xin nói thực, bốn cô con gái đó là tỳ-nữ chứ không phải là hầu-thiếp của tôi, sao ngô-huynh lại nghĩ như thế? Thánh-nhân có nói: « Trong 3 tội bất hiếu, không có con là tội to nhất ». Ngô-huynh nay đã nửa đời người rồi, dưới gối tuy có một hạt minh-châu, nhưng tiếc rằng không thể nối rồi tông đường được. Ngô-huynh nhà giàu có, việc trong nhà không có ai trông nom giúp đỡ chân tay, cứ như ý tôi thì ngô-huynh nên nghe nhời tôi là phải lắm!

Nghe nhời nói hữu lý, Phạm-vi-Hiền bằng lòng. Rồi người bạn từ biệt ra về.

Mười hôm sau, người bạn ấy ở núi Vân-thai sai đưa lại cho Vi-